

Dönüm Noktası

 [lgbti.org /donum-noktasi/](https://lgbti.org/donum-noktasi/)

Kontrolü dışındaki durumlar yüzünden terapideki bir kadın kendini sorguluyor ve nereye ait olduğunu anlamaya çalışıyor, gerçekte kim olduğunu ve bundan sonra nasıl devam edeceğini. bu kendini keşfediş ve uzun süre saklı tutulan duygular üzerine (biraz) karamsar bir hikaye.

DÖNÜM NOKTASI

(yazan DJWOODS)

bu küçük odada oturmuş düşünüyorum, nasıl oldu da bu noktaya geldim. ben her zaman kontrollüyümdür -başkalarını değil ama en azından kendimi, hislerimi, işlerin nasıl gideceğini kontrol edebilirim- fakat şimdi yüzeye çıkarılmamış duygularım için bedel ödüyorum. bütün bu yıllar boyunca kontrollü olmak sonunda beni ele geçirdi ve artık hiçbir şeyin kontrolü benim elimde değil.

sanki az önce karanlık, penceresiz, kapısız, dipsiz bir çukurdan dışarı çıktım ve dünyayla yüzleşmeye çalışıyorum. daha da önemlisi kendimle yüzleşmeyi öğrenmek zorundayım. aslında ben özele önem veren birisiyim. gözlerden uzak olmamı gerektirecek birçok istek, düş, tutku ve sorularım var. bunları bütün hayatım boyunca kafamda, kalbimde ve ruhumda saklı tuttum. şimdi ise onları günışığına çıkarmak sanki kabuklarını soymaya benziyor. sadece duygusal olarak değil, fiziksel olarak da oldukça acı verici. parçalara bölünmüş gibi hissediyorum ve beni birarada tutan şey de yok oldu.

herşey o kadar yavaş birbirinden koptu ki farkına bile varamadım aslında. fakat öfke olarak geldi dışavurum, tıpkı bir buhar makinesinin çalışması gibi yavaş yavaş birikti öfke. önce yıllar boyu birikip, sonra tüm gücü ile saldıracak savurdu beni.

bütün hayatım boyunca herkes gibi çoğunluğun bir parçası olmak istedim fakat genellikle başarılı olamadım. çay partileri yada sek sek oynamak yerine futbol ve basketbol vardı. fakat yazı yazmak yada müzığe karşı olan yeteneğim bile kendime güven duymamı sağlayamadı, tam tersi beni o içine girmeye can attığım topluluktan uzaklaştırdı. bu yüzden beni farklı kılan şeyleri tekrar dışarı çıkmayacaklarını umarak olabildiğince derine gömmeye çalıştım. en çok gizlemeye çalıştığım şey ise benim kabullenemediğim bir parçamdı. kabul edemediğim, nasıl kabulleneceğimi bilemediğim bir parça. bir başkası tamam ama ben değil -lütfen ben değil- ben zaten yeteri kadar farklıyım bu kadar büyük bir şeyin üstesinden gelemem. zaten üstesinden gelemedim de...

reddedilemeyen bir ileri gidiş. inkar edilmesi imkansız bir yanıt, ruhumun en karanlık köşesinde bile büyümeye devam eden bir tohum. ve o, bunca yıldan sonra kendini serbest bırakmaya karar verdi.

şimdi bu küçük odada bir yabancı ile oturmuş iç döküşümü kaydediyoruz herşey açığa serilirken. tekrar bişraraya getirmeye çalışıyoruz. tekrar aynı kişi olmayacak kesinlikle çünkü çok önce yok oldu o, belki yeni biri.. başka bir bütün.

o kadar uzun zamandır bu maskeyi takıyorum ki onu korumaya çalışmak son derece doğal geliyor. maskenin ardındaki kim? hatta orda birisi var mı? ama şimdi maske çatladı ve yerinden çıkarılması gerekiyor. aynaya bakmaktan ve aynada bana bakan kişi ile yüzleşmekten başka çarem yok. görüldüğüm gibi değilim ben. insanların tanıdıklarını sandıkları kişi değilim ama oyum aynı zamanda ve daha fazlası. zaten uğraşılması gereken kısım da bu "fazlası" kısmı. acı veren bir süreç, sadece benim için değil, bütün bu seneler boyunca bana yakınlaşmalarına izin verdiğim az sayıdaki kişiler için de. onlar bile bilmiyordu bu karanlık, gizli tarafımı -hatta ben bile- bana anlamamda yardımcı olması için kağıda dökmeye çalışıyorum fakat tehlikeli görünüyor. sanki geçmişime ihanet gibi, kendime olan güveni yitirmek gibi. güven? ah evet.. bununla ilgili bir problemim var -herşeyi mahvedecek birşey

varken ortada güven nasıl olabilir ki? ailemle ilişkimi, arkadaşlarımı hatta işimi. haklı olmanın ne yararı olabilir ki? tamam kabullenmekte bir problem yok ama kaybedecek bu kadar çok şey varken- ama dışarı vurmamak, hatta kendime bile itiraf edememek beni mahvediyor. başka seçeneğim yok. eskiden olduğum gibi yaşamıma devam etmek. tedavi görmek. günleri geçirmek ve saklanmaya devam etmek. görüşümde netsizlik, ellerimde titreme -sanki içine kapalı birisi gibi ama tam tersi-

eğer sadece ben olsaydım söz konusu olan bu yolculuğa devam etmek daha kolay olurdu. fakat şimdi beni seven bir adama başladım ve paylaştığım bu sır onu yiyip bitiriyor. -nereye aitim? onunla beraber mi kalmalıyım yoksa ayrılıp hayatımın geri kalanına yalnız mı devam etmeliyim? –

şimdi içinde bile olmak istemediğim bu küçük odada oturmuş, konuşmak istemediğim birisi ile konuşmak istemediğim şeyler üzerine konuşuyorum. kendimi koruma güdüsüne karşı koyamıyorum, tek bir söz yada bakış ile yaralanabileceğim duygularımın zayıf noktası.

öfkenin dışı vurumundan ve acının beni sarmalamasından sonraki ilk eğilimim terk edip gitmekti herşeyi. Bir iki ufak eşya toparlayıp, kaçıp gitmek. Başka biri olarak tekrar başlamak, beni kimsenin tanımadığı, bilmediği başka bir yerde. Ve ben başka birisi olabilirdim bu sayede, geçmişime takılı kalmadan.. ama hala kendimi de kendimle beraber götürmem gerekecekti ve bu bile başlı başına bir yükü.

4 ay sonra hala kendi evimde bir yabancıyım 5 ay önceki kadın gitti. Kim bu görünüşte değişen diğer kadın? Kendime baktığım zaman gördüğüm. şimdi yüzleşilmesi ve cevaplanması gereken soruları olan. Birçok muhtemel cevabı olan sorular. Hala buraya ait miyim? öyle gibi hissetmiyorum ama nereye gidebilirim? Ayrılmak yada kaçmak herşeyi daha mı iyi yapacak? Tekrar eskiden olduğum gibi olamazken nasıl kalabilirim burada? Benden beklenen yada ihtiyaç duyulan nedir? Bu kadar kaybedecek şey varken nasıl ayrılabilirim ki? Evim, köpek ve kedilerim, ailemin yarısı ve o kadar uzun süre emek verip zorlukla yarattığım güven ortamı.

Bir dönüm noktasında duruyorum. Yolun biri beni eski, zaten aynı kişi ile geçtiğim yola götürüyor, diğeri ise bilinmeze. Ama bu diğer yola çekiliyorum, kalbimin oraya ait olduğunu hissediyorum. Hatta onu, kalbimi bir daha bir başkası ile paylaşamama olasılığına rağmen. Her geçen gün daha fazla kuvvet ve güç kazanan bu duygulara hayır diyebilir miyim?

Nasıl seçebilirim? Her iki yolda da tehlike ve acı var. Bilinmeyen yol sorularla dolu ama bilinen yol da benim yolum değil artık. Eğer her ikimize de adil olabilirsem, kimseyi yaralamak istemiyorum ama ben zaten hiçbirşey yapmayıp böyle durarak yaralanıyorum. Ne olursa olsun, nereye dönersem döneyim, sonuçta bir kişiyi yaralamak var.

Bu küçük oda aradığım cevaplara sahip olabilir mi? Olası bir mutluluğa ulaşmamda bana yardımcı olabilir mi? Köşede kendisini bulmamı bekleyen cevabı kaldırabilecek miyim? Her iki yolun da bir sonu var. Tamamlanmaya ihtiyaç duyan yanımla nasıl yaşayabilirim? Eğer ayrılırsam bunun doğru hareket olduğunu nasıl anlayacağım? Yoksa eski yol işe yaramadığı için kendimi bu yeni yola doğru mu itiyorum? Ama eğer bu benim yazgım olmasaydı bu kadar ilgilenir miydim ki? Tanıdığım hiç kimse bu şekilde düşünmüyor ama ben düşünüyorum. Cevabım kendi içinde mi saklı? İki ayrı zıt yol yerine kesin çizgilerle belirlenmiş olsaydı daha kolay olurdu herşey.

Bu küçük oda üzerime kapanıyor. Ayrılmak istiyorum ama yaparsam neye dönüşeceğim? Burada benimle duran şu kişiye nasıl güveneceğimi bile bilmiyorum. Bu kadar önemli cıvıpları kendi kendime bulabileceğim konusunda kendime bile güvenmiyorum.

İki şekilde de yaşama ihtimalim var mı? Yada bu iki yolu dengelemeye çalışmak beni o kara deliğin içine mi itecek tekrar ve ikinci kez dışarı çıkmayı başarabilir miyim?

Bir sürü soru ve bir sürü olasılık ama sadece bir tane doğru cevap var. Sadece doğru olan kalıncaya dek sınıflandırıp, elemeliyim soruları ve cevapları.

Eğer yüreğimin arzusunu takip edersem, o zaman ne olacak? Birşeyler yapabilecek miyim yoksa yine dışarıdan bakıyor mu olacağım? Kalırsam çaresiz mi hissedeceğim yoksa ayrılırsam mı daha çaresiz olacağım?

Kuvvet-Kuvvetli olmam lazım-hem zihinsel hem vücut olarak. Cevapları bulmak ve bir karara varabilmek için ve sonra yaşayabileceğim en iyi şekilde yaşama başlayabilmek için.

Aslında şu bilinmeyen yolu tatsız bulduğum filan da yok, öyle olsa üzerinde düşünmezdim bile. Düşünüyorum da sizi mutlu edecek birini bulmak onun kim olduğundan daha önemli bence. Fakat dalgalara karşı kürek çekmek kuvvet ister.

Eğer yanlış bir sebep yüzünden kolay yolu çseersem yine şu anda olduğum yere döneceğim gibi geliyor. Tekrar ikiye bölünmek. Yine parçalara ayrılıp sınıra mı geleceğim?

Galiba bu sahip olduğum güçlü duygular bana birşeyler söylüyor. Sadece onların sesini dinleyerek bu duygularla yaşayabilir miyim? Kendimi nasıl dinlemem ve cevabı bulmam gerektiğini bilmiyorum ki. Bu yüzden bu küçük odaya ve içindeki insana ihtiyacım var. Beni yönlendirmesi ve gerçek yaşamımın nasıl olması gerektiğini bulmama yardımcı olması için.

Son soru, belkide bunu başka birisi ile paylaşmaya müsait değilim. Belkide kendimi birisine verip tam bir ilişki kurma yeteneğine sahip değilim. Belkide eksik olduğum nokta bu.

Bu küçük odada bir yol ayrımında duruyorum, sağa ve sola bakıyorum. Umulmadık bir duygu göçünün içerisine çekildim sanki, kim bilir daha kaç kişinin seyahat ettiği bir yere? Savaşıp, çarpışmalı mıyım? Yoksa onu takip mi etmeliyim?

SON

Reglnet 2009